

ОТКРИТИЕТО НА ГОДИНАТА

Всички те са жертви. Но кой е виновен?

Пепеляшките

Кристина Улсон

enthusiast

Kristina Ohlsson

Askungar

Copyright © Kristina Ohlsson 2009

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Кристина Улсон

Пепеляшките

© Цвета Добрева, преводач, 2014

© Тони Ганчев, художник, 2014

© Enthusiast – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-135-2

Кристина Улсон

Пепеляшките

Превела от шведски
Цвета Добрева

enthusiast

София, 2014

Чаcт I
ЗАБЛУДАТА

ПОНЕДЕЛНИК

Оставеше ли мислите да се реят свободно, незнайно защо, винаги се сещаше за болничния картон. Най-вече през нощта.

Лежеше, без да помръдва, в леглото, и се взираше в тавана, по който лазеше една муха. Мракът и почивката му действаха зле. Сякаш оставаше напълно беззащитен, щом слънцето се скриеше и умората и тъмнината се прокраднаха и го обгърнеха. Беззащитността се възправяше срещу цялото му същество. Голяма част от живота си беше прекарал нашрек, винаги готов. Макар и да бе тренирал с години, все му се струваше ужасно трудно да почива с изострено внимание. Готовността изискваше бдителност. Свикнал беше да не спи. Свикнал беше да не се поддава на умората, която се трупаше в тялото му, когато го лишаваше от сън.

Даваше си сметка, че отдавна не се е будил разплакан нощем. Спомените отдавна не го нараняваха и обезкуражаваха. Стигнал беше далеч в стремежа си към покой.

И все пак.

Ако истински затвореше очи, обгърнат от пълна тишина, можеше да я види пред себе си. Огромното ѝ туловище се изтръгваше от мрака на сенките и се заклатушкваше към него. Бавно, бавно, както винаги.

Все още му се повдигаше от спомена за миризмата ѝ.

Отблъскваща, сладникава, прашасала. Задушаваша. Като миризмата на книгите в библиотеката. Можеше да чуе и съскация ѝ глас:

– *Ах, ти, инат несретнико! Уродливи нещастнико!*
Сграбчваше го и го стискаше здраво.

Болката и наказанието винаги следваха проклятията. Както и огънят. Части от тялото му пазеха жив спомена за него. Обичаше да глади с пръст белега, съзнавайки, че е оцелял.

Като малък предполагаше, че наказанието се дължи на вечно допуснатите грешки. Затова, по детски логично, се опитваше да постъпва правилно. Отчаяно и упорито. И въпреки това винаги грешеше.

Като голям започна да разбира. „Правилното“ просто не съществуваше. Не го наказваше само заради грешките, а заради самия него, заради това, че го имаше. Че съществуваше. Ако го нямаше, Тя щеше да бъде жива.

– *Не трябваше да се раждаш!* – реवेशе право в лицето му. – *Ти си зло, зло, зло!*

Последвалият плач, този след огъня, винаги трябваше да бъде тих. Тих, тих, така че да не го чуе. Защото иначе винаги се връщаше. Винаги.

Спомняше си, че обвинението дълго бе предизвиквало чувство на безпокойство. Как щеше да се примири с това, в което го обвиняваше Тя? Как би могъл да поправи стореното, да изкупи греха си?

Болничният картон.

Посети болницата, в която Я лекуваха, и прочете картоната Й. Най-вече за да получи представа за мащаба на престъплението си. Вече беше пълнолетен. Пълнолетен, но завинаги белязан от чувството за вина поради лошите си постъпки. Написаното в картоната обаче твърде неочаквано го превърна от виновен в невинен. Олекна му. Набра сили. Взе се в ръце. Заживя нов живот. Нови важни въпроси зачакаха отговор. Вече не се

питаше как да се реваншира пред някого, а как някой да се реваншира пред него.

Лежеше в тъмнината, усмихваше се леко и гледаше новата кукла, която бе избрал. Вярваше – никога не беше сигурен, но *вярваше*, – че тя ще издържи по-дълго от останалите. Само трябваше да се научи да се справя с миналото си, както бе направил той. Всичко, от което се нуждаеше тя, беше една сигурна ръка, *неговата* сигурна ръка.

И много, много любов. Неговата напълно специална и всеотдайна любов.

Внимателно погали гърба ѝ. По погрешка или навярно защото не виждаше раните, които ѝ беше причинил, той докосна точно една от най-пресните синини. Беше се възцарила на рамото ѝ като малко тъмно езеро. Тя се сепна в съня си и се обърна към него. Гледаше с празни от страх очи, никога не знаеше какво я очаква, щом падне мракът.

– Време е, Кукло. Започваме.

Нежното ѝ лице се разтвори в красива, сънлива усмивка.

– Започваме утре – прошепна той.

После се претъркули по гръб и отново прикова поглед към мухата на тавана. Буден и нащрек. Без покой.

ВТОРНИК

Точно в средата на лятото, когато нямаше намерение да спре да вали, изчезна първото дете. Беше вторник; странен ден, който би могъл да премине не по-различно от всички останали, но в крайна сметка щеше да се запомни като променил завинаги живота на някои хора. Хенри Линдгрен беше един от тях.

В третия вторник на юли Хенри обслужваше извънредно експресния влак от Гьотеборг за Стокхолм. Откакто се помнеше, той работеше като кондуктор в железницата и не знаеше съдбата си в деня, в който щяха да го принудят да се пенсионира. Самотен, какъвто беше, как щеше тогава да прекарва времето си?

Може би неговият нюх към детайлите му помогна по-късно да си спомни младата жена, която щеше да изгуби детето си по време на пътуването. Младата червенокоса жена със зелена ленена риза и сандали, от които стърчаха пръстите на краката ѝ с нокти, лакирани в синьо. Ако Хенри и жена му имаха дете, може би то щеше да изглежда точно така, защото и косата на жена му беше от червена по-червена.

Малкото момиченце на червенокосата обаче изобщо не приличаше на майка си, забеляза Хенри, докато перфорираше билетите им малко след като потеглиха от гьотеборгската гара. Косата на детето беше тъмно-кестенява и се стелеше на толкова изящни къдрици, че изглеждаше изкуствена. Стигаше до раменете, падаше напред и сякаш образуваше рамка около малкото личице. Кожата на детето беше по-тъмна от кожата на

майката, но очите му бяха големи и сини. Тук-там се виждаха лунички по носа и придаваха на лицето не чак толкова кукленски вид.

Хенри ѝ се усмихна, щом стигна до тях. Жената също му се усмихна, но срамежливо. Стори му се изморена. Беше извърнала очи и гледаше през прозореца; с глава – отпусната на гърба на седалката.

– Лилиан, събуй си обувките, ако ще си качваш краката – чу жената да казва на детето точно когато той се обърна, за да перфорира билета на следващия пътник.

След малко, застанал отново с лице към тях, детето беше изритало лилавите си сандали и сви крака. Сандалите останаха непокътнати дори след изчезването му.

По време на пътуването от Гьотеборг до Стокхолм цареше голям хаос. Повечето пътници бяха посетили втория по големина град, за да видят един от най-големите световни артисти развихрен на „Улеви“*. После бяха взели предиобедния влак, обслужван от Хенри.

Първият проблем се появи в пети вагон, където двама младежи повърнаха на седалките. Оправдаха се с махмурлука от вчерашните събития на стадиона, така че Хенри трябваше да се затича за почистващ препарат и мокри парцали. Почти по същото време две девойки се сбиха в трети вагон. Блондинка обвиняваше брюнетка, че ѝ е откраднала гаджето. Хенри напразно се опита да ги помири, нещата не се успокоиха, докато не подминаха Шьовде. Тогава, най-сетне, всички скандалджии заспаха и кондукторът изпи чаша кафе с Нели, която работеше във вагон-ресторанта. Щом зак-

* Името на стадиона в Гьотеборг. – Бел. прев.

рачи обратно, той забеляза, че червенокосата и дъщеря ѝ Лилиан също са заспали.

От този момент нататък пътуването доста се успокои, докато не приближиха Стокхолм. Началник-влакът Арвид Мелин направи съобщението малко преди да стигнат до Флемингсберг, на няколко мили* от столицата. Машинистът беше получил индикация за нередност в сигнализацията в крайния участък към стокхолмската Централна гара и затова щяха да пристигнат с около пет или вероятно десет минути закъснение.

Хенри забеляза, че когато влакът спря във Флемингсберг, червенокосата слезе внезапно, сама. Той я наблюдаваше плахо през прозореца от тъгълчето в шести вагон, запазено за персонала.

Вида я да прави решителни крачки на перона, към другия край, където имаше по-малко хора. Червенокосата извади нещо от дамската си чанта, навярно мобилен телефон. Кондукторът предположи, че детето все още спи. Поне бе заспало, след като с гръм и трясък подминаха Катринехолм. Хенри въздъхна. Какво, за бога, правеше – седеше и шпионираше красиви жени ли?

Той извърна поглед и започна да решава кръстословица от последния брой на списание „Целогодишно“. Неведнъж щеше да се чуди какво би се случило, ако не бе изпуснал от очи жената на перона. Без значение колко души се опитваха да го убедят, че няма как да знае, че не бива да се укорява. Хенри беше и остана напълно сигурен, че силното му желание да реши една кръстословица е опропастило живота на една млада майка. Нямахме как да поправи стореното.

* Една шведска миля е равна на 10 км. – Бел. прев.

Кристина Улсон
ПЕПЕЛЯШКИТЕ

Превод *Цвета Добрева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Тони Ганчев*
Предпечат *Анна Георгиева*

Шведска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 27

ISBN 978-619-164-135-2

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Полиграф – Юг“ АД

Пепеляшките

Кристина Улсон

В разгара на лятото в Швеция вали като из ведро. Непредвидена ситуация принуждава препълнения бърз влак от Гьотеборг за Стокхолм да спре на Централна гара в столицата. Млада жена слиза на перона, за да телефонира на спокойствие, и се отделя от дъщеричката си, когато внезапно влакът потегля. Кондукторът сигнализира за изоставеното дете, но когато се връща да се погрижи за него, от момиченцето няма и следа. В друга част на Швеция друга млада жена с променена самоличност живее в страх, че мъжът, когото някога е смятала за свой принц и благодетел, ще я открие и убие, затова подготвя бягството си. По-добре от всеки друг тя знае къде се намира отвличената Лилиан и предусеща какво ще се случи с нея. Случаят е поверен на екипа на легендарния комисар Алекс Рехт. Когато скоро е отвличено и второ дете, той и помощниците му – енергичният инспектор Педер Рюд и цивилният следовател Фредрика Бергман, осъзнават, че кошмарът едва сега започва.

Дали полицията ще открие убицеца, дали ще последват и други отвличания и убийства на невинни малки създания? Въпросите се сипят един след друг и карат разследващите да работят денонощно.

www.enthusiaist.bg

9

786191

641352

Цена 16,00 лв.